La mentida infinita

de
Carles Armengol Gili

(fragmento en catalán)

www.contextoteatral.es

1. “La veritat no sempre encaixa amb el que és real”

(Una sala d’estar una mica atapeïda, amb una cuina americana incorporada i un petit espai que fa de menjador. En un racó, un sofà que també servirà de llit en una altra escena. Al fons a l’esquerra hi ha la porta a una de les habitacions, mentre que cap a la dreta hi trobem la porta que dona al carrer. Al mig de tot, de peu, l’Eloi, en Toni i en Pep, que porta una bossa de ma i la jaqueta posada.)

ELOI
L’han tret de casa.

TONI
T’han tret de casa?

PEP
(Dubta.) Bé, no exactament…

ELOI
Em vas dir que us treien…

PEP
Hem marxat abans que ho fessin.

TONI
Heu marxat? Tu i qui més?

PEP
(Dubta.) Jo... La meva dona i el meu fill. Ells han anat a casa dels sogres… però és clar, no hi cabíem tots.

ELOI
Li vaig dir que podia passar uns dies aquí.

TONI
No en sabia res.

PEP
Si hi ha algun problema...

TONI
Sí. Un problema d’espai.

ELOI
No és veritat. Pot dormir en el sofà.

PEP
Jo dormo on sigui. No patiu per mi.

ELOI
Ja veuràs que ni ho notarem.

PEP
Si n'heu de parlar, torno una altra estona...

TONI
No, no. Per mi es pot quedar. El que passa és que...

ELOI
No en parlem més, doncs. Pots deixar les coses per allà al darrera. Després els hi faré un forat a l'habitació del nen.

PEP
(Molt sorprès, cap al Toni.) Teniu un fill?

TONI
Bé, ja és un adolescent.

ELOI
És adoptat.

TONI
Home, ja s'ho deu haver imaginat.

PEP
I fa molt... que sou pares, vull dir.

ELOI
Quan el vam adoptar ja tenia deu anys.

TONI
Ara en té catorze.

PEP
Felicitats, doncs.

ELOI
Dona'm la bossa.

PEP
No, no cal. On la poso?

ELOI
Dona'm. La porto directament a l'habitació de l'Àlex.

TONI
Però no has dit que...

(L'Eloi desapareix amb la bossa per la porta del fons a l'esquerra. Es produeix un silenci incòmode.)

PEP
Es diu Àlex?

TONI
Sí. Ja venia amb aquest nom.

PEP
(Riu.) Sí, és clar. Ja m'imagino.

TONI
Així que us han desnonat.

PEP
Què?

TONI
No has dit que...

PEP
Ah, sí. Però no. Ens van desnonar... fa uns dos anys. Vam ocupar un pis buit, però el banc ha aconseguit que el jutjat actuï... Bé, és una mica complicat.

TONI
Ja veig. *(No sap massa bé què dir. Es troba incòmode.)* Una putada.

PEP
No t'ho pots ni imaginar.

TONI
Sí que m'ho puc imaginar... però el cert és que no he viscut mai una situació similar. És petit el teu fill?

PEP
Qui?

TONI
El teu fill.

PEP
Ah, sí... Tres anys.

TONI
Quina putada.

PEP
Sí.

TONI
A mi no em fa res que et quedis. El que passa és que...

PEP
Gràcies. T'estic molt agraït, de veritat.

TONI
El que passa és que som quatre a casa. I ja saps, tampoc hi ha tant d'espai per a...

PEP
Quatre?

TONI
Sí. El Toni i jo. L'Àlex i la mare del Toni.

PEP
Ah... sí.

TONI
Fa molt que us coneixeu?

PEP
Sí... Sí. Molt.

TONI
Ah... està bé. És que jo no sabia...

PEP
Què?

TONI
Que no sabia... Que no havia sentit a parlar de tu.

PEP
Ah, no?

TONI
No. Crec que no...

PEP
Bé. Em sap greu. Et deus pensar que soc un aprofitat.

TONI
No. No. Tampoc és això...

(L'Eloi torna a aparèixer, ja sense la bossa.)

ELOI
Què? Ja us heu fet amics?

PEP
Com?

TONI
Amics?

ELOI
Està tot a l'habitació de l'Àlex.

PEP
Porto poca cosa...

TONI
(A l'Eloi.) I per què no em vas dir que venia?

PEP
... un parell de mudes i poca cosa més.

TONI
Eloi...

PEP
No penso quedar-me gaire.

TONI
Eloi...

ELOI
Què?

TONI
Ja m'has sentit.

ELOI
No se't farà tard?

TONI
Tard?

ELOI
A quina hora reculls a la meva mare?

TONI
Ostres! A les sis.

ELOI
(Mirant el rellotge.) Si no corres...

TONI
Me'n vaig. *(Li dona la ma al Pep i fa per anar-se'n, però recula.)* Però... de què us coneixeu?

ELOI
Com dius?

PEP
Què?

TONI
Que de què us...?

ELOI
(Tallant-lo.) Amics d'escola.

PEP
D'escola, sí.

TONI
Amics d'escola?

ELOI
Vam fer la primària junts.

TONI
Ah, no ho sabia.

ELOI
Com que no ho sabies? Tu no m'has sentit a parlar mai del Pepo?

TONI
Del Pepo?

ELOI
Ara no ho recordes, però t'he explicat milers d'anècdotes. Si sempre tinc el Pepo a la boca, o el Pep.

O millor dit, en Josep Maria Planes Ortega. Tota una infància junts.

TONI
No ho sabia... Bé, no ho recordo ara mateix...

ELOI
Tota la primària junts.

PEP
Tota, tota. De primer a últim curs.

ELOI
Com volies que no el convidés a casa? En un moment com aquest.

TONI
Sí, sí, és clar.

ELOI
La meva mare, Toni.

TONI
Què?

ELOI
La meva mare. Que si no la reculls tindrem una altra crisi.

TONI
Ai, sí. Me'n vaig. *(Directament al convidat.)* Pep, tu la deus conèixer a la Josefina, oi?

PEP
La Josefina...

ELOI
La meva mare.

PEP
La teva mare?

ELOI
I tant. I tant que la coneix. Venia a jugar a casa molt sovint i la meva mare sempre et feia el berenar. Pa amb xocolata. Ho recordes?

PEP
Sí, sí. I tant. Fa tants anys de tot allò.

ELOI
Ja et dic que en Pep era com de la família. Tant la mare com la Glòria l'estimaven molt.

PEP
La Glòria...

ELOI
Sí, la meva germana Glòria. No la recordes?

PEP
Ah, sí, sí... per descomptat. La Glòria. I tant! Què fa ara la Glòria?

(Silenci incòmode.)

ELOI
Bé, la Glòria va morir fa un parell d'anys. Un càncer, saps?

TONI
No ho sabies?

PEP
Ostres... La veritat és que...

ELOI
Ja t'he dit que fa anys que no ens veiem.

PEP
Em sap molt de greu.

TONI
Anys?

ELOI
Sí, anys. Molts anys. Quants deu fer ja, Pep? Deu? Vint?

PEP
No recordo ara...

ELOI
Però molts.

PEP
Sí, molts.

ELOI
Toni. Si no vas a buscar a la mare hi vaig jo.

TONI
Ja vaig, ja vaig. *(Li dona la ma al Pep.)* Tant de gust, Pep. Ara torno. *(Li fa un petó a l'Eloi i marxa.)*

ELOI
Compte amb el cotxe. No corris. *(Al Pep.)* La meva mare es mareja sempre, saps?

(S'escolta un cop de porta.)